

nem ettek meg. De azért ki kell tennünk magunkért, mert más is így csinálja ...

-i.

1933. március 11., szombat, 8. old.

Körkép

Az egész világot bejárta az új jelszó: technokrácia.

A gép hatalma mindenütt és mindenekfelett. Az emberiség mindenáron hinni akar valamiben. Új erőt emel maga fölé, melynek járma alatt meghunyászkodhat, s elhitei magával ideig-óráig, hogy biztonságban is van. Madách falanszterét próbálják megvalósítani.

Ma már olyasmit is hallunk, hogy hírneves külföldi orvostanárokhöz más országbeli betegek egyszerűen elküldik úgynevezett „leleteiket”. Egyetlen levélborítékban mindent, amit egy emberről a tudomány mai helyzetében tudni lehet. A beteg korát, testsúlyát, lázgörbéjét, megfelelő Röntgen-képeit, a vér- és egyéb vizsgálatok vegyi hatásának leírását, s az illető hírneves orvostanár ugyancsak egyetlen borítékban közli a kórjelzést és az előírt gyógymódot.

Utóbb már majd szerkesztenek olyan orvosi gépeket is, melyeken csak a megfelelő gombokat kell megnyomni, s a pontos kórjelzés kipottyan a gépből, mint a testsúly-mérlegből a méretkező kilóinak száma.

Egyet azonban elfelejtenek a géptudomány hívei. A beteg szemének a tekintetét, a fölcsillanó fényt, vagy a ködös homályt, amelyet a gépdoktor nem láthat, s amely talán sokszor többet mond minden pontos vegytani leletnél.

•

A világljáró szépasszony rokonlátogatóba érkezett haza. Öt évet töltött Angliában, hármát Spanyolországban, hatot Kaliforniában, kettőt Francia-

országban, másfelet Svédországban, s Olaszországban is kószált egy eszten-
deig. Közben négyszer elvált és újból férjhez is ment.

– Te annyi országban jártál, annyi nyelven tudsz – mondja neki unokahú-
ga – mondd, hol érzed magad mégis a legjobban?

– A fürdőkádban – felelt keserű fásultsággal a kérdezett.

•

Az utcán hallottuk:

– X. Y. Milyen munkát végez a bankban? – kérdezi egyik fiatalember a
másikat.

– Oszt és szoroz – felel kicsinylő vállvonogatással a kérdezett.

– Szóval se nem oszt, se nem szoroz – vágja rá a másik.

-i.

1933. március 17., péntek, 8. old.

Pillanatképek

Abéke boldog éveiben még a fővárosban se ment ritkaságszámba, ha
egy anyának nyolc-tíz gyermeke volt. A gyerekek sorra fölcsepered-
tek, egymást nevelték, a dajka vagy idősebb nővérke szoknyájába egész cso-
mó kisebb kapaszkodott, amint át-átszaladtak a kocsúton a sétátérre.
Olykor, ritkán, egy-egy ráérő mama is odavetődött. A Múzeum kertben
vagy a Városligetben egy-egy család gyermekéből egész körjáték kitellett.

Ma más a helyzet.

Tavasszal, amikor kibújik a nap, ma is a játszótérre viszik „a” gyermeket.
Kocsiban tolja, vagy kézen fogja valami kékfátyolos ápolónő vagy a mama,
de a gyermekek nemigen játszanak, inkább külön-külön van mindegyik – s
ami a legfurcsább – egyszerre csak azt látjuk, hogy egy-egy ilyen magányos
gyermek köré lassacskán egész csomó felnőtt nő csoportosul. Valósággal el-
torlaszolja a gyermekeket. Fiatal asszonyok, akiknek nincs gyermekük –